

dr hab. Barbara Mądra-Bednarek prof. AMP

Dziedzina: sztuki muzyczne

Dyscyplina: wokalistyka

Akademia Muzyczna im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu

Poznań 31 września 2021 r.

RECENZJA PRACY DOKTORSKIEJ MGR IZABELI KOPEĆ

Zleceniodawca recenzji

Na podstawie art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 roku poz. 1789), Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 roku (Dz. U. z 2018 r. poz. 261), Rada Wydziału Wokalno-Aktorskiego Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina, pismem z dnia 24. 06. 2021 roku, powiadomiła mnie o powołaniu mojej osoby na recenzenta w przewodzie doktorskim mgr Izabeli Kopeć w dziedzinie – sztuki muzyczne, w dyscyplinie – wokalistyka.

Dotyczy

uchwały Rady Wydziału Wokalno-Aktorskiego Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie w sprawie powołania recenzentów w przewodzie na stopień doktora sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej wokalistyka, wszczętym na wniosek mgr Izabeli Kopeć z dnia 21 grudnia 2015 roku.

Do nadesłanego mi pisma dołączono pełną dokumentację, niezbędną do napisania recenzji: obowiązkowe dokumenty, przebieg edukacji artystycznej, wykaz osiągnięć artystycznych do momentu złożenia wniosku, wykaz nagród i stypendiów oraz pracę doktorską mgr Izabeli Kopeć, składającą się z albumu dwupłykowego CD – **SONGS & FANTASMAGORIES LUDOMIR MICHAŁ ROGOWSKI**, wydanego przez DUX w 2017 i pracy pisemnej, będącej opisem przedstawionego dzieła pt. **TWÓRCZOŚĆ PIEŚNIARSKA LUDOMIRA MICHAŁA ROGOWSKIEGO INSPIRACJE I POSZUKIWANIA ESTETYKI WYKONAWCZEJ**. Nagrania dokonane zostały z udziałem EWY PELWECKIEJ – fortepian, MICHAŁA LISIEWICZA – skrzypce oraz Orkiestry Teatru Wielkiego Opery Narodowej w Warszawie pod dyrekcją ŁUKASZA BOROWICZA. Promotorem pracy jest dr hab. prof. UMFC Krystyna Jaźwińska-Dobosz.

Podstawowe dane o kandydatce

Mgr Izabela Kopeć dzieciństwo spędziła w Strumieniu, w powiecie cieszyńskim, gdzie uczęszczała do szkoły podstawowej i śpiewała, jako solistka, w lokalnych chórach – Lutnia i Canzonetta. W 1982 roku rozpoczęła naukę w I stopniu Państwowej Szkoły Muzycznej w Cieszynie na gitarze klasycznej. W II stopniu kontynuowała naukę już w klasie śpiewu solowego. Równolegle uczęszczała do Liceum Ogólnokształcącego im. A. Osuchowskiego. W 1990 roku rozpoczęła studia na Akademii Muzycznej im. K. Lipińskiego we Wrocławiu, w klasie prof. Kazimierza Myrlaka. Od 1997 roku jest absolwentką tejże Uczelni na wydziale wokalnym o specjalizacji wokalny-aktorskiej i oratoryjno-kantatowej.

Uczestniczyła w kursach mistrzowskich:

- Kurs Kazimierza Myrlaka – Wrocław
- Kurs mistrzowski Ryszarda Karczykowskiego – Radziejowice
- Kursy interpretacyjne – Duszniki Zdrój

Brała udział w Konkursie Wokalnym im. Tomaza Alcaide w Estremoz (Portugalia). Była również przewodniczącą jury Festiwalu im. Edmunda Fettinga w Baranowie.

Otrzymała dwa stypendia:

- 2013 – Stypendium Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy (Antologia pieśni XIX i XX Salonów Warszawy)
- Stypendium Instytutu Kultury Włoskiej (Kurs języka włoskiego)

Po ukończeniu studiów występowała z różnorodnym repertuarem zarówno w Polsce jak i zagranicą (Austria, Dubaj, Turcja, Sycylia, Szwajcaria, Chorwacja, Anglia, USA). Śpiewała również na międzynarodowych festiwalach muzyki kameralnej.

Doktorantka dysponuje dźwięcznym mezzosopranem lirycznym o dużej skali. Trudno jednoznacznie zdefiniować jej wszechstronną działalność artystyczną. Jest artystką o bardzo rozległych zainteresowaniach muzycznych. Chyba najmniejsze zainteresowanie budziła w niej opera. Chociaż ma w swym repertuarze arie operowe, to jednak nigdy nie wystąpiła na scenie. Jak sama powiedziała w którymś z wywiadów - „Nie przyszło mi do głowy, żeby zgłosić się na przesłuchanie”. Jej ogromną pasją jest wykonywanie muzyki oratoryjno-kantatowej oraz recitali pieśni. Ma w swym repertuarze dzieła oratoryjno-kantatowe J. S. Bacha, J. F. Haendla, G. B. Pergolesiego, G. Paisiello, W. A. Mozarta, G. Donizettiego, F. Mendelssohna. Brała także udział w prawykonaniach *Stabat Mater* – Christophe’a Voisé i *Credo* – Henri’ego Seroki.

Spośród pieśni najchętniej wykonuje utwory kompozytorów hiszpańskojęzycznych jak: Fernando Obradors, Manuel de Falla czy Astor Piazzolla.

Od wielu lat artystka poszukuje nowych możliwości wykorzystania swego mezzosopranu. Świadomie łączy walory wyszkolonego klasycznie głosu z niemal wszystkimi odmianami muzyki POP jak: jazz, techno, etno, art-rock, ambient, drum & bass.

Na tym polu swojej działalności odniosła niemałe sukcesy. Nagrała kilka albumów płytowych w nurcie *classical-crossover*. Do najważniejszych należą zapewne albumy *SYCAMORE TREE* i *FIVE*. Na obu płytach pani Izabela Kopeć jest nie tylko wokalistką, ale również kompozytorką większości utworów. Wzbudziła też zainteresowanie twórców filmowych, dzięki którym można ją usłyszeć na ścieżkach dźwiękowych do filmów

„PANKOSMODIOS Macieja Dowgiałły i 15 FOTOGRAFII Franciszka Dzidy. Ten pierwszy został zaprezentowany na festiwalu filmowym w Cannes.

Niewątpliwym sukcesem okazał się projekt *PIAZZOLLA SHOW MI YOUR TANGO*.

Artystka nagrała płytę z najpiękniejszymi tangami kompozytora, a do jej realizacji zaprosiła luksemburski kwintet klasyczny *Aconcagua*. Z tym repertuarem wystąpiła też w Filharmonii Łódzkiej, Bałtyckiej, Krakowskiej, Hali Stulecia we Wrocławiu i Studiu Koncertowym Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego w Warszawie. Powstał także teledysk do utworu „Oblivion”, promujący płytę, w realizacji Kasi Adamik i Olgi Chajdas.

Jej poszukiwania doprowadziły ją również do terapeutycznego zastosowania muzyki. Owocem tego są dwie płyty relaksacyjne *MIĘDZY NIEBEM I ZIEMIĄ* i *BRACTWO ANIOŁÓW*.

Współpracowała z takimi dyrygentami jak: Wacław Kunc, Szymon Bywalec, Christophe Voisé, Henri Seroka, Łukasz Borowicz.

Doktorantka jest także prężną business woman. Od roku 2009 jest właścicielką firmy ARTMUS-IK, która - do 2015 r. - wyprodukowała 5 płyt i kilka teledysków oraz zorganizowała kilka koncertów.

Pani Izabela Kopec jest od 2004 r. członkiem Związku Artystów Wykonawców STOART, Stowarzyszenia Autorów ZAIKS i Związku producentów Audio-Video ZPAV.

Ocena pracy doktorskiej

Praca doktorska mgr Izabeli Kopec pt. **TWÓRCZOŚĆ PIEŚNIARSKA LUDOMIRA MICHAŁA ROGOWSKIEGO INSPIRACJE I POSZUKIWANIA ESTETYKI WYKONAWCZEJ** składa się z dzieła artystycznego, zarejestrowanego na dwóch płytach CD i jego opisu.

Na pierwszej płycie znalazło się osiemnaście pieśni:

- Trzy pieśni do poezji Natalie Clifford Barney *Deux récitatifs et sérénade pour la voix basse*, wydane w 1917 r., B. Roudanez, Paris
 - Soir Hanté, recitatif tragique (Wieczór duchów, recytatyw tragiczny)
 - Attendre, recitatif lyrique (Czekać, recytatyw liryczny)
 - Sérénade, na głos, fortepian, skrzypce (Serenada)
- Dwie pieśni do słów Riny Stulli- Mašery 1950
 - Uspavanka (Kołysanka)
 - Brezići (Brzózki)
- Trzy pieśni ze starej liryki dubrownickiej *Tri pjesme iz stare dubrovačke lirike* 1953
 - Što veče da živu (Po cóż mam dalej żyć) do wiersza Šiško Menčetića
 - Odiliam se (Odchodzę) do wiersza Džore Držića
 - Sad gre noć (Już ciemna noc odchodzi) do wiersza Dinko Ranjiny
- Cykl pieśni na głos i fortepian do tekstów Stanisława Długosza 1953
 - Siedzę, myśląc o Tobie i piszę
 - Przyszły słowa
 - Twego głosu moja dusza pragnie

- Erotyk, do wiersza Adama Asnyka 1936
- Cykl pieśni *Cvijecé* (Kwiaty) do wierszy Nadeždy V. Savatijević
 - Krasuljak (Stokrotka)
 - Jasmin (Jaśmin)
 - Ruže (Róże)

Trzy poematy Yuana Tsen Ts'ai *Trois poèmes de Yuan Tsen Ts'ai*, 1926 na głos i fortepian, wydane przez Geberthner & Wolf, Warszawa 1926

- Les fleurs du saule (Kwiatuszki wierzby)
- La mousse (Mech)
- Les parfums du soir (Zapachy wieczoru)

Wykonawcy:

Izabela Kopeć - mezzosopran

Ewa Pelwecka - fortepian

Michał Lisiewicz – skrzypce

Druga płyta zawiera cykl *Fantasmagories* (Mamidła) na głos i orkiestrę kameralną 1920, wydany przez Stowarzyszenie Kompozytorów Polskich 1930

- Berseuse (Kołysanka)
- Danse de Krichna (Taniec Kriszny)
- Prière à Ganêça (Modlitwa do Ganeśi)
- Les abeilles de Kâma (Pszczoły Kamy)
- Invocation d'Agni (Wezwanie)

Wykonawcy:

Izabela Kopeć – mezzosopran

Orkiestra Teatru Wielkiego Opery Narodowej w Warszawie

pod dyrekcją Łukasza Borowicza

Album został wyprodukowany przez ARTMUS-IK i wydany przez DUX 2017

Dzieło artystyczne, zaprezentowane przez doktorantkę ma niezaprzeczalne walory artystyczne, a przede wszystkim poznawcze. Artystka zaprezentowała utwory nieznane i nigdy dotąd nienagrane. Przedmiotem jej badań była twórczość wokalna i wokalno-instrumentalna Ludomira Michała Rogowskiego, zapomnianego polskiego kompozytora, pisarza, poety i publicysty z Lublina. Na nazwisko Rogowski natknęła się podczas pracy nad wcześniejszym projektem - „Salon warszawski” - *antologia pieśni salonów kulturalnych stolicy XIX i XX wieku na głos mezzosopranowy*. W owych czasach Rogowski był już rozpoznawalny w środowisku warszawskim i zapewne wykonywano jego utwory. Zaintrygowana tym odkryciem, postanowiła zgłębić jego życie i twórczość. Ukoronowaniem wieloletnich badań jest prezentowane dzieło. Artystka wybrała na płytę 18 najciekawszych - jej zdaniem - utworów, które odzwierciedlają poszczególne etapy jego twórczości. Wybór obejmuje pieśni w języku francuskim, polskim i chorwackim. Wszędzie bowiem, gdzie kompozytor zapuszczał na dłużej korzenie, integrował się z kulturą i językiem tego miejsca.

Wybrane pieśni, mimo niewątpliwego uroku, nie są łatwe w odbiorze podczas pierwszego słuchania. Niemal 100 lat, a w niektórych przypadkach i więcej, po ich powstaniu, noszą cechy nowatorskich rozwiązań harmoniczných i dźwiękowych.

Po kolejnych przesłuchaniach nagrania odkrywałam w nich coraz więcej walorów – piękne melodie, wspaniała warstwa fortepianu, który jawi się jako równoprawny element utworu, często wychodząc na pierwszy plan. Śledząc wykonanie z tekstem poetyckim, zauważałam zgodność prozodii i wielki kunszt w odzwierciedleniu emocji. Mimo, że nie miałam do dyspozycji zapisu nutowego (jedynie kilka przykładów w pracy), pieśni zaczęły mi się okazywać zrozumiałe i przejrzyste.

Pierwsze trzy utwory, napisane w języku francuskim, do poezji amerykańskiej poetki Natalie Clifford Barney są osadzone w niskiej tessiturze. Pani Kopeć posiada perfekcyjnie wyrównane *primo passaggio*, dzięki czemu swobodnie operuje swym głosem w tym trudnym dla śpiewaczki przedziale skali. Jej głos brzmi miękko i aksamitnie bez zbytegno forsowania rejestru piersiowego.

Z kolei dwie następne pieśni, do słów Riny Stulli- Mašery, są napisane w średnicy głosu. W pierwszej z nich – *Kołysance* – artystka popisała się piękną, kantylenową frazą, w dynamice *mezza voce*. W drugiej, do pięknej kantyleny dodała więcej ekspresji, wynikającej z wyrażenia treści wiersza.

Po nich następują pieśni do tekstów trzech chorwackich poetów doby renesansu. Piękne, ponadczasowe wiersze, oplecione muzyką Rogowskiego zostały przez artystkę zinterpretowane w sposób wielce przemyślany i wzruszający.

Na tej płycie znalazły się również pieśni do przepięknych wierszy wybitnego i przedwcześnie zmarłego poety legionowego Stanisława Długosza, ze zbioru poezji *Przed złotym czasem*. Bardzo nastrojowe, osobiste wiersze młodziutkiego poety kompozytor umuzyczył w sposób bardzo wyrazisty, ze szczególną dbałością o słowo. Wykonawczyni, być może ze względu na ojczysty język, wspaniale wczuła się w klimat tych pieśni. Szerokie, śpiewne frazy napisane w dość wysokiej tessiturze – jak dla mezzosopranu – nie stanowiły dla śpiewaczki żadnego problemu. Głos był wyrównany zarówno emisyjnie jak i barwowo. Wszystkie trzy pieśni są wyjątkowo urokliwe i zgadzam się z doktorantką, że pieśń *Siedzę, myśląc o Tobie i piszę...* jest chyba najpiękniejszą na tej płycie.

Nieco mniej, pod kątem muzycznym, podobała mi się pieśń do wiersza Adama Asnyka *Erotyk*, jednak i z niej artystka wydobyła głębię wyrazu.

Cykl pieśni *Cvijeće* skomponowany do wierszy serbskiej poetki Nadeždy V. Savatijević jest pogodny i przepelniony miłością młodej dziewczyny. Dla wzmocnienia kolorytu autor dodał partię skrzypiec, które dialogują z głosem śpiewaczki. Ten zabieg sprawia, że pieśni są jakby jaśniejsze i bardziej zwiewne. Również ich tessitura jest nieco wyższa, co lepiej koresponduje z partią skrzypiec. Pani Kopeć, realizując intencje kompozytora, również nieco rozjaśniła barwę swego głosu. W przebiegu linii melodycznej pojawia się kilka wysokich dźwięków, które artystka wykonuje z dużym profesjonalizmem.

Ostatnie trzy pieśni na tej płycie są nieco odmienne w charakterze. Rogowski zafascynowany muzyką Wschodu zilustrował poematy XVIII wiecznego chińskiego filozofa, krytyka, historyka i nowelisty – Yuana Tsen Ts'ai. Poczynił w tym kierunku gruntowne przygotowania, w wyniku czego powstały piękne, nostalgiczne utwory tchnące atmosferą Orientu. Poematy nie są napisane do oryginalnych tekstów chińskich, tylko do tłumaczenia w języku francuskim. Równoległe autor dostosował tłumaczenie w języku polskim, prawdopodobnie swojego autorstwa. Na płycie znalazły się jednak utwory w języku francuskim. Spokojny, narracyjny charakter poematów wprowadza słuchacza w klimat tajemniczości, brzmieniowo nieco odległy od muzyki europejskiej, poprzez

zastosowanie tonalności wychodzącej poza system dur-moll. Pomimo ograniczonej roli głosu solowego na rzecz akompaniamentu wykonawczyni umiejętnie wykorzystwała linię melodyczną, by powstały homogenne utwory, „pachnące Wschodem”.

Fascynacja muzyką Dalekiego Wschodu zaowocowała również niezwykle pięcioczęściową kompozycją, zainspirowaną tym razem kulturą hinduską – *Fantasmagorie*. Tytuły kolejnych części przywołują indyjskie bóstwa: Mayę, Krisznę, Ganeśa, Kameę, Agni. Dzieło jest imponujące pod względem instrumentacji, gdzie jednym z przewodnich instrumentów jest głos ludzki. Doktorantka pisze w swej pracy: „Głos wokalny potraktowany został czysto brzmieniowo (.....) Śpiewak powinien dostosować barwę głosu do poszczególnych instrumentów, zwłaszcza wtedy, kiedy śpiewa z nim w unisonie,...”.

W znakomitej większości tego utworu Pani Izabeli udało się to z dużym powodzeniem zrealizować. Istnieje jednak kilka miejsc, jak np. w ostatniej części, gdzie głos śpiewaczki wybrzmiewa nieco mniej swobodnie w wysokim rejestrze i wyczuwalne jest lekkie forsowanie dźwięku.

Na szczególne uznanie zasługują artyści współtworzący to dzieło: Ewa Pelwecka – przy fortepianie i Michał Lisiewicz – na skrzypcach, a także Orkiestra Teatru Wielkiego Opery Narodowej w Warszawie pod dyrekcją Łukasza Borowicza.

Dysertacja, która jest nieodłączną składową pracy doktorskiej, jest z założenia opisem prezentowanego dzieła artystycznego. Stwierdzam z uznaniem, że wykracza ona poza ustalone wymagania. Praca ta jest bez wątpienia twórcza i odkrywczą.

Praca składa się z trzech rozdziałów głównych, podzielonych na podrozdziały, wstępu, końcowych wniosków i zakończenia. W pierwszym aneksie, zatytułowanym „Świat poezji Rogowskiego” znalazło się kilka wierszy i krótkie opowiadanie. Następnie zamieszczone są wykazy przykładów nutowych, ilustracji i fotografii. Bibliografia zawiera 42 pozycje. Jest też wymagane streszczenie w języku angielskim. W aneksie drugim zostały wyszczególnione wszystkie działania doktorantki mające na celu przywracanie pamięci kompozytora.

We wstępie znajdujemy motywy podjęcia tematu pracy oraz tezę, którą w kolejnych rozdziałach stara się udowodnić.

Przejętny meloman a nawet muzyk o Ludomirze Michale Rogowskim nie wie nic, albo prawie nic. Przyznam, że i mnie to nazwisko nie było znane. Słuchając jednak nadesłanych nagrań i wczytując się w rozprawę dochodziłam do wniosku, że zostało zapomniane z wielką szkodą dla kultury polskiej.

Istnieje nader niewiele opracowań dotyczących kompozytora. Jednymi z głównych, do których sięgnęła doktorantka są publikacje Jolanty Guzy-Pasiak i Ewy Wójtowicz. Przez niemal osiem lat zbierała materiały dotyczące kompozytora, rozsiane po całej Europie. (Był bowiem Rogowski do 1926 roku wędrowcem poszukującym inspiracji w różnych kulturach.) Doktorantka otrzymała stypendium twórcze Prezydenta Miasta Lublina, dzięki któremu odbyła kwerendę archiwalną w Dubrowniku. Pobyt tam pozwolił autorce dotrzeć do wielu źródeł dotąd pozostałych w rękopisach i maszynopisach, i zdeponowanych po śmierci Rogowskiego w Archiwum Państwowym w Dubrowniku.

W pierwszym rozdziale zapoznajemy się z niezwykle barwną sylwetką kompozytora. Autorka przytacza jego wypowiedzi zamieszczone w nigdy niewydanych *Wspomnieniach*,

Pamiętniku i Moim klasztorze. Na końcu rozdziału znajduje się katalog wszystkich dzieł, które udało się odnaleźć.

Niezwykle ciekawy drugi rozdział dotyczy inspiracji i poszukiwań estetyki wykonawczej. I tu doktorantka dotarła do źródeł nigdy nieopublikowanych, w których kompozytor ujawnia swoje zainteresowania i fascynacje odmiennymi kulturami, a także malarstwem, rzeźbą (znajomość z Xawerym Dunikowskim, który wyrzeźbił jego maskę), filozofią i metafizyką. Rogowski napisał również kilka prac teoretycznych o muzyce, gdzie precyzuje swoje rozważania na temat estetyki w muzyce i procesu tworzenia – *Kompozytor L. M. Rogowski; Linia rozwoju muzyki / Muzyka przyszłości. Przyczynki i szkice estetyczne / Na czym polega piękno muzyki / Wpływ charakteru narodu na jego sztukę muzyczną*. Interesował się nawet akustyką i wraz z architektem Z. Kalinowskim opracował *Projekt sali koncertowej w nowym typie*.

Trzeci rozdział zawiera właściwy opis dzieła artystycznego. Autorka udowadnia w nim postawioną we wstępie tezę. Dość szczegółowo omawia każdą z zamieszczonych na płytach pieśni. Podaje krótkie notki biograficzne wszystkich autorów tekstów, dzięki czemu można ich skojarzyć z właściwą epoką, jak również podaje pewne fakty z ich życia, które były przyczynkiem do napisania wierszy. Analizę pieśni poprzedza oryginalny tekst literacki i jego tłumaczenie. (Z języka francuskiego tłumaczył Mateusz Chlebek a z języka chorwackiego Joanna Drózdź). Doktorantka wnikliwie analizuje strukturę poszczególnych pieśni a także ich charakter. Odnosi się również do problemów wykonawczych, uwzględniając własne doświadczenia.

W zakończeniu Pani Kopeć rozpatruje pojęcie interpretacji pieśni i podaje swoją dokładnie przemyślaną definicję tego pojęcia. Píše m. in.: „Śpiewak powinien być jak najbliżej woli i myśli kompozytora, interpretacja musi być spójna z tym, co napisane w nutach. Moim zdaniem pieśń jest jednym z najtrudniejszych gatunków muzycznych, bardzo intymnym, osobistym – jest to osobista wypowiedź artystyczna. Wykonawca, śpiewając pieśń, powinien być jak najbliżej idei i estetyki tego, co chcieli przekazać kompozytor oraz poeta”. Zgadzam się w pełni ze słowami autorki i cieszę się, że nie jest to tylko teoretyzowanie, bowiem w zaprezentowanym dziele artystycznym znalazły one doskonałe potwierdzenie.

Bardzo poruszyły mnie niezwykle intymne teksty autorstwa kompozytora, zamieszczone w aneksie I, które jeszcze bliżej pozwalają poznać duchowość Ludomira Michała Rogowskiego.

Praca pisemna mgr Izabeli Kopeć nie budzi moich żadnych zastrzeżeń: prawidłowa konstrukcja, poprawna stylistycznie a nade wszystko ciekawa pod kątem ujęcia tematu. Również pod względem edytorskim nie dostrzegam wyraźnych uchybień – prawidłowo zastosowane przypisy dolne i opisane przykłady.

Konkluzja

Praca doktorska mgr Izabeli Kopeć, zarówno dzieło artystyczne jak i część opisowa, spełnia wymogi stawiane do uzyskania stopnia doktora. W prezentowanym dziele artystka pokazała pełną paletę barw swego głosu, wykazała się bardzo dobrą techniką wokalną i ogromną wrażliwością muzyczną. Jestem pełna uznania dla ogromu pracy włożonej przez

doktorantkę w celu „ocalenia od zapomnienia” postaci i twórczości Ludomira Michała Rogowskiego. Autorka udowodniła, że został on niesłusznie zapomniany, a jego twórczość jest wartościową spuścizną naszego narodu, którą warto kultywować. Godnym zauważenia jest fakt, iż śpiewaczka dotarła do wielu utworów istniejących tylko w rękopisach i włożyła wiele wysiłku w ich dokładne odczytanie. Z niecierpliwością oczekuję, zapowiedzianego przez Panią Kopeć, wydania nut tych pieśni. Chętnie włączę je do repertuaru moich studentek.

Biorąc pod uwagę pracę doktorską i wszechstronny dorobek artystyczny doktorantki stwierdzam, że spełnia ona wymogi art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku.

Wniosuję o przyjęcie pracy doktorskiej mgr Izabeli Kopeć i nadanie tytułu doktora sztuk muzycznych.

Barbara Mądra-Bednarek

dr hab. Barbara Mądra-Bednarek prof. AMP